

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: VALERYLAND spol. s.r.o.**, IČ 25425030, se sídlem Ocelkova 643/20, Praha – Černý Most, zastoupeného Ing. Janem Matějkou, daňovým poradcem se sídlem Habrová 3100, Teplice, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2011, č.j. 1190/11-1300-501078,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původně žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2011, č.j. 1190/11-1300-501078, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Teplicích ze dne 20.3.2009, č.j. 46484/09/210913505688, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2005 ve výši 20 208,- Kč, č.j. 46492/09/210913505688, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2005 ve výši 49 974,- Kč, a č.j. 46513/09/210913505688, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2005 ve výši 153 458,- Kč.

Žalobce namítá, že žalobou napadené rozhodnutí se opírá o závěr, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně skutečnosti, na které se žalobce nepodílel. Napadené rozhodnutí se totiž opírá o závěr, že žalobce neprokázal, uskutečnění přepravy předmětného zboží do jiného členského státu EU, jakožto jedné z podmínek pro osvobození dodání zboží od daně z přidané hodnoty podle § 64 odst. 1 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Žalobce zdůraznil, že přepravu zboží prováděl pořizovatel zboží a žalobce se na přepravě žádným způsobem nepodílel. Žalobce se domnívá, že požadavek na prokázání přepravy zboží dodavatelem na území jiného členského státu EU v případě, že se dodavatel na této přepravě nepodílel, koliduje s ústavně souladným způsobem aplikace ustanovení § 31 odst. 9 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), neboť dle Ústavního soudu není přípustné, aby po daňovém poplatníkovi bylo požadováno provedení důkazu o skutečnosti, na které se nepodílel. Žalobce je přesvědčen, že tím, že byl vyzván k prokázání skutečnosti, na které se nijak nepodílel, bylo mu zkráceno právo na spravedlivý proces zaručené Listinou základních práv a svobod. Trvá na tom, že mu nelze přičítat k tíži, že přepravu předmětného zboží neprováděla třetí osoba přepravce. Žalobce namítá, že požadavek, aby dodavatel za účelem unesení důkazního břemene v daňovém řízení zajišťoval dodání zboží v rámci EU prostřednictvím smluvních přepraveců, nespadá pod opatření k přizpůsobení konkrétním podmínkám eliminace rizika daňových podvodů, jak je specifikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.7.2010, sp. zn. 8 Afs 14/2010. Dále poukázal na skutečnost, že Ústavní soud v nálezu ze dne 1.9.2010, sp. zn. IV. ÚS 519/08, konstatoval, že daňovému subjektu musí být dána možnost, aby svou důkazní povinnost vůbec mohl splnit, respektive požadavek na prokázání určité skutečnosti musí být objektivně splnitelný. Žalobce trvá na tom, že neexistují žádné listinné důkazní prostředky prokazující přepravu předmětného zboží do SRN. Proto považuje požadavek daňových orgánů na prokázání přepravy předmětného zboží do SRN pomocí listinných důkazních prostředků za objektivně nesplnitelný a proto ve smyslu výše uvedeného nálezu Ústavního soudu za neústavní.

Dále žalobce namítal, že učinil veškerá opatření, která Nejvyšší správní soud ve svém již výše citovaném rozsudku sp. zn. 8 Afs 14/2010 vymezil jako opatření k přizpůsobení obchodních aktivit konkrétním podmínkám rizika účasti na daňovém podvodu. Žalobce trvá na tom, že daný obchodní partner mu byl znám z obchodního styku, věděl, že má sídlo v SRN a dostával svým obchodním závazkům. Žalobce tedy neměl žádný důvod pochybovat o pravdivosti písemného prohlášení pořizovatele o tom, že předmětné zboží bylo přepraveno do SRN.

Dále žalobce namítal, že ze strany žalovaného došlo k porušení ústavního principu zákazu libovůle při hodnocení důkazů a že daňové orgány v dané věci dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Žalobce konstatoval, že žalovaný v rámci dovolacího řízení dospěl k závěru, že nebyly v rámci daňového řízení před správcem daně dostatečně vyjasněny rozpory mezi tvrzením pořizovatele A. Y., který ve své výpovědi ze dne 23.4.2008 uvedl, že zboží převezl do SRN a odpovědí na mezinárodní dožádání, kde bylo uvedeno, že dle výpovědi pořizovatele ze září 2007 nebylo předmětné zboží zakoupené v České republice dovezeno do SRN, nýbrž bylo v České republice dále prodáno. V rámci odvolacího řízení bylo provedeno opětovné mezinárodní dožádání za účelem ověření, zda zboží bylo v SRN přiznáno ke zdanění, a byl proveden opětovný výslech pořizovatele zboží. Z obsahu odpovědi na dožádání žalobce dovozuje, že prohlášení pořizovatele učiněné před daňovými orgány SRN o tom, že předmětné zboží v SRN nikdy nebylo, lze považovat za účelové, vedené snahou pořizovatele vyhnout se zdanění v SRN. Dále žalobce poukázal na to, že v závěru odpovědi

na mezinárodní dožádání je uvedeno, že by se měly znovu prověřit přepravní cesty z České republiky do SRN, případně zpět, které při původní kontrole nebyly doloženy. S ohledem na tuto skutečnost, se žalobce domnívá, že z dané odpovědi nelze dovodit jednoznačný závěr, že pořizovatelem nebylo uskutečněno žádné intrakomunitární plnění, jak to učinil žalovaný. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že pořizovatel A. Y. ve své výpovědi ze dne 24.6.2010 uvedl, že všechno zboží zakoupené od žalobce odvezl do SRN. Žalobce namítá, že v žalobou napadeném rozhodnutí není uvedeno, na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení svědka je zpochybněno výše uvedenou odpovědí na mezinárodní dožádání. Žalobce trvá na tom, že doplnění odvolacího řízení nesplnilo svůj účel, neboť daňovým orgánům se nepodařilo vyjasnit vzájemné rozpory protichůdných skutkových zjištění a dostatečně spolehlivě zjistit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti. V žalobou napadeném rozhodnutí není dle žalobce nijak zdůvodněno, proč odpověď na mezinárodní dožádání byla upřednostněna před výpovědí svědka, když oba doklady jsou postaveny na informacích poskytnutých jedinou osobou, a to pořizovatelem A. Y. Žalobce trvá na tom, že pořizovatel učinil protichůdná tvrzení, a to vždy taková, která pro něho z hlediska jeho vlastní daňové povinnosti byla výhodnější. Dále uvedl, že při hodnocení důkazů finanční orgány přisoudily vyšší váhu těm tvrzením pořizovatele, která byla výhodnější pro fiskální zájmy státu s odůvodněním, že tato jsou věrohodnější. Žalobce trvá s ohledem na výše uvedené, že žalovaný se dopustil nepřipustné libovůle při hodnocení důkazů, neboť učiněný závěr nevyplývá z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci by byl důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň veškeré důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Žalobce trvá na tom, že tato úvaha pak musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena v konečném rozhodnutí v daňovém řízení.

Žalobce dále namítá, že rozhodující listinný důkaz nebyl opatřen úředním překladem. Žalobce uvádí, že odpověď na mezinárodní dožádání, kterou daňové orgány chápou jako rozhodující důkaz, je dvojjazyčná, přičemž originální text je doplněn českým překladem. Daňové orgány dle žalobce pochybily tím, že v rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 daňového řádu cizojazyčný text neopatřily úředním překladem.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že s ohledem na úpravu dokazování a rozložení důkazního břemene v daňovém řízení nemusí vždy k unesení důkazního břemene stačit předložení formálně bezvadných daňových dokladů, není-li současně prokázáno, že k daným plněním fakticky došlo. Podle § 64 zákona o DPH je dodání zboží do jiného členského státu plátcem daně osvobozeno od daně z přidané hodnoty s nárokem na odpočet daně. Nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty je tak dán pouze za zákonem stavených podmínek, které byl správce daně oprávněn ověřovat a zkoumat, aby ověřil oprávněnost uplatněného osvobození. Původně žalovaný trvá na tom, že jeho hodnocení, že důkazy předložené žalobcem v daňovém řízení neprokazují splnění podmínek pro osvobození zboží od daně z přidané hodnoty ve smyslu § 64 zákona o DPH, nevykazuje znaky libovůle. Žalobce se spoléhal především na písemná prohlášení svého odběratele, aniž by dále prověřoval jejich pravdivost. Byť by se tento postup jevil jako obchodně výhodný, představuje dle žalovaného riziko vzniku daňových úniků. Bylo proto v zájmu žalobce, aby si opatřil takové podklady, které by mohly relevantním způsobem prokázat, že k dodání zboží do jiného členského státu skutečně došlo. Původně žalovaný zdůraznil, že důkazní břemeno o uskutečněném dodání

zboží do jiného členského státu leželo právě na straně žalobce. Původně žalovaný zdůraznil, že nijak nepřičítal žalobci k tíži, že přenechal přepravu zboží plně na pořizovateli. Původně žalovaný pouze zdůraznil, že v takovém případě si musel být žalobce vědom toho, že může nést případné následky nesplnění této povinnosti ze strany pořizovatele, proto bylo na žalobci, aby přijal navíc taková opatření, která po něm mohou být rozumně a spravedlivě požadována. Dle původně žalovaného požadavek, aby žalobce předložil další doklady nad rámec listin výslovně uvedených v zákoně o DPH k uplatnění osvobození od DPH, proto nebyl v rozporu ani s judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Žalobce v daňovém řízení dle původně žalovaného nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní a musí prokázat, že zboží opustilo území prodávajícího a bylo fyzicky dodáno kupujícímu do jiného členského státu. Původně žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobce, že prokázání, že přeprava zboží do jiného členského státu se uskutečnila, je objektivně nesplnitelné.

Původně žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce měl v držení pouze vydané faktury, ke kterým však neměl žádné věrohodné doklady o přepravě do SRN. Z této skutečnosti bylo možno dle původně žalovaného dojít k závěru, že žalobce nepřijal všechna opatření k vyloučení rizika daňového podvodu.

Dále původně žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru z odpovědi na mezinárodní dožádání jednoznačně vyplývá, že německým správcem daně u pořizovatele byla jím vykázaná plnění posouzena jako plnění nezdanitelná a pouze v případě, že by pořizovatel podal žádost o změnu vyměření daně za rok 2005, bylo by nutné prověřit přepravní cesty mezi Českou republikou a SRN.

K námitce, že se daňovým orgánům nepodařilo objasnit protichůdné rozpory v provedených důkazních prostředcích, původně žalovaný uvedl, že s tímto nesouhlasí. Na základě zhodnocení důkazních prostředků byl dle jeho názoru učiněn závěr, který má oporu ve spise a vychází z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky.

K námitce, že odpověď na mezinárodní dožádání nebyla opatřena úředním překladem, uvedl původně žalovaný následující. Výměna informací v oblasti daně z přidané hodnoty mezi jednotlivými členskými státy EU probíhá na základě nařízení Rady č. 904/2010, které je recastem Nařízení Rady 1798/2003/ES, které nahradilo Nařízení Rady 218/92/ES. K tomuto účelu se dle článků 7 a 15 nařízení používá standardizovaný formulář SCAC 2004, SCAC 383. Výměna informací je iniciována na úrovni místně příslušných správců daně, kteří své žádosti, odpovědi či spontánní informace posílají prostřednictvím příslušného útvaru – oddělení Mezinárodní spolupráce GŘŘ do jiné členské země EU. Tento útvar odpovědi na mezinárodní dožádání opatří překladem do úředního jazyka. Vzhledem k tomu, že aplikace slouží k rychlé a bezpečné komunikaci uvnitř daňové správy a k evidenci výměny informací mezi ČR a ostatními státy EU není nutné tyto listiny opatřovat dalším úředním překladem, neboť by tento postup neúčelně zvyšoval náklady na daňové řízení.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, kde uvedl, že v rámci daňového řízení nelze požadovat prokázání neexistence určité právní skutečnosti, nelze tedy po žalobci požadovat prokázání neexistence podvodu.

Dále žalobce poukázal na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 16.12.2010, C-430/09, kde je uvedeno, že dobrá víra dodavatele ohledně neexistence daňového podvodu a splnění požadavků kladených na dodavatele vnitrostátní legislativou ohledně prokázání dodání zboží do jiného státu představují předpoklady pro to, aby zaplacení daně nebylo požadováno po dodavateli, přestože pořizovatel smluvní povinnost přepravit zboží do jiného

členského státu nesplnil. V takovém případě by za osobu povinnou k dani měl být považován pořizovatel zboží. Žalobce trvá na tom, že obě uvedená kritéria splnil. Podle názoru žalobce splní dodavatel svoji zákonnou povinnost ohledně dodání zboží do jiného členského státu předložením písemného prohlášení pořizovatele zboží. Předložením prohlášení pořizovatele dodavatelem se důkazní břemeno dle žalobce přesouvá na správce daně, který je ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu povinen prokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost prohlášení. Dle žalobce v dané věci byla v daňovém řízení pravdivost prohlášení pořizovatele zboží pouze zpochybněna, nikoli ovšem vyvrácena.

Zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a replice. Dále doplnil, že v mezidobí došlo k judikатурnímu vývoji u Nejvyššího správního soudu v otázce DPH, a to ve prospěch žalobce, přičemž v tomto směru poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8.2013, sp.zn. 5 Afs 83/2012. Ve světle tohoto judikátu je tak přesvědčen, že daňové orgány v předmětném řízení nikdy neuvedly, jaká rozumná opatření měl žalobce učinit pro to, aby mu svědčila dobrá víra dodání zboží do Německa. Vedle toho konstatoval, že pravdivost čestného prohlášení o dodání zboží do Německa nelze vyvrátit jen na základě výsledku mezinárodního dožádání v jiném členském státě EU. Trval na tom, že v případě žalobce nebyly zjištěny skutečnosti vyvracející tvrzení žalobce o vývozu zboží do Německa. Dále uvedl, že nevěrohodnost osoby odběratele pana Y. se projevila až v předmětné věci, na základě čehož s tímto svým dosavadním obchodním partnerem ukončil žalobce spolupráci. Dále uvedl, že případ stojí na posouzení otázky dobré víry žalobce a nikoliv na otázce unesení důkazního břemene z jeho strany. Důkazní břemeno ohledně nedostatku dobré víry přitom nesl správce daně a nikoliv žalobce. Dle jeho názoru správce daně měl za daného stavu doplnit dokazování, které by odstranilo rozpory ve výpovědích pana Y. Zástupce žalobce konstatoval, že daný případ je specifický tím, že dopravu zboží si obstarával sám pořizovatel pan Y., a proto se žalobce může dovolávat ochrany dobré víry. To, že žalobci svědčí ochrana dobré víry, dovozuje žalobce i z toho, že v ustanovení § 64 odst. 5 zákona o DPH je zakotveno, že v případech, kdy dodavatel nese důkazní břemeno i o skutečnostech, na kterých se nepodílel, lze jisté skutečnosti prokazovat čestnými prohlášeními o dodání zboží.

Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Dále zdůraznila, že žalobcem zmiňovaný judikát Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 Afs 83/2012 není aplikovatelný v jeho případě, neboť žalobce v průběhu daňového řízení neučinil takřka nic, aby dostál svému důkaznímu břemeni ohledně skutečného uskutečnění přepravy zboží do Německa. Dále předmětný judikát není aplikovatelný ani v případě čestných prohlášení a mezinárodních dožádání, když žalobce své důkazní břemeno vůbec neunesl, přičemž mezinárodní dožádání jen potvrdila neunesení důkazního břemene z jeho strany. Dále zdůraznila, že nelze odkazovat na dobrou víru plátců DPH, když plátců DPH mají povinnost prokazovat jimi uplatňované nároky na osvobození od DPH. U plátců DPH je předpoklad jisté profesionality, a proto nelze přesouvat důkazní břemeno na správce daně. Rovněž nadnesla, že je otázkou, zda ustanovení § 64 odst. 5 zákona o DPH existovalo již pro rok 2005, přičemž pokud by tomu tak nebylo, nemůže jím žalobce argumentovat.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c),

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

V projednávané věci šlo o posouzení otázky, zda správce daně a potažmo původní žalovaný oprávněně žalobci dodatečně vyměřil daňovou povinnost v rozporované výši 20 208,- Kč za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2005, 49 974,- Kč za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2005 a 153 458,- Kč za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2005, a to pro jejich závěr, že žalobce v daňovém řízení neprokázal oprávněnost uplatnění osvobození od daně dle ust. § 64 zákona o DPH z dodávek zboží německému odběrateli panu A. Y., „X“, kdy soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí 2005 fakturoval jmenovanému odběrateli na základě nečíslovaných dokladů ze dne 7.2.2005 a 17.2.2005 zboží v hodnotě 4 222,80 EUR, ve zdaňovacím období 3. čtvrtletí 2005 na základě dokladu č. 70905 ze dne 7.9.2005 zboží v hodnotě 10 700,80 EUR a ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí 2005 na základě dokladu č. 04/001 ze dne 6.10.2005 zboží v hodnotě 15 291,20 EUR a kdy tato dodání zboží žalobce považoval za plnění osvobozená od daně z přidané hodnoty ve smyslu ust. § 64 zákona o DPH, v důsledku čehož u nich žalobce neuplatnil daň z přidané hodnoty na výstupu.

Primárně se soud zabýval námitkou žalobce procesního charakteru, ve které namítal, že rozhodující listinný důkaz, kterým byla odpověď na mezinárodní dožádání, nebyl opatřen v rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 daňového řádu úředním překladem.

V úvodu je třeba zdůraznit, že daň z přidané hodnoty je tzv. „plně harmonizovaná“ daň, tedy daň, u které byl Směrnicí Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty vytvořen společný systém daně z přidané hodnoty, v jehož rámci byly stanoveny jednotná pravidla pro stanovení základu daně z přidané hodnoty v rámci členských států EU. Důsledkem uvedené harmonizace byla potřeba vytvoření společného systému pro výměnu informací mezi členskými státy EU, aby bylo zajištěno správné uplatňování daně z přidané hodnoty na dodání zboží a služeb, nabytí zboží uvnitř EU a dovoz zboží. Proto bylo přijato přímo aplikovatelné Nařízení Rady 1798/2003 o spolupráci v oblasti daně z přidané hodnoty. Toto nařízení stanoví podmínky, za kterých správní orgány členských států příslušné pro provádění právních předpisů o dani z přidané hodnoty na dodání zboží a služeb, nabytí zboží uvnitř společenství a dovoz zboží spolupracují mezi sebou navzájem a s Komisí za účelem zajištění dodržování těchto předpisů. Za tímto účelem uvedené nařízení stanoví pravidla a postupy, které umožní příslušným orgánům členských států spolupráci a vzájemnou výměnu všech informací, které jim mohou pomoci správně vyměřit daň z přidané hodnoty. Ke komunikaci jednotlivých správních orgánů slouží příslušné vzorové formuláře.

Doklad, na který žalobce v daném případě poukazoval, je formulář „SCAC 2004“, jenž byl správci daně doručen dne 10.5.2010 a kterým bylo odpovězeno příslušnými správními orgány SRN na mezinárodní dožádání ze dne 2.10.2009, jenž bylo vyhotoveno rovněž na formuláři „SCAC 2004“, evidované pod č.j. 141202/09/210931506852. Na straně

11 formuláře s odpovědí je uveden v levé části stránky text v anglickém jazyce a v pravé části stránky text v českém jazyce obsahující odpověď dožádaného správního orgánu ze SRN. K této „dvojazyčnosti“ soud konstatuje, že i text v angličtině obsažený na levé části stránky je obsažen ve správním spise v české verzi. Jedná se totiž o text dotazu, na nějž správní orgán ze SRN prostřednictvím daného formuláře odpovídal. Tento text je tedy v českém jazyce obsažen ve formuláři „SCAC 2004“, evidovaném ve správním spise pod č.j. 141202/09/210931506852.

K nutnosti opatření úředního překladu soud podotýká, že předmětné nařízení bylo přijato právě za účelem zefektivnění výměny informací mezi správními orgány členských států. V rámci tohoto systému zavedeného výše zmíněným nařízením dochází při komunikaci příslušných správních orgánů k provádění překladů formulářů i jejich obsahu. Požadavek úředního překladu je pak v případě zpráv vyměňovaných prostřednictvím daného systému zcela nadbytečný. Charakter informací vyměňovaných daným systémem plně dokresluje čl. 42 Nařízení Rady č. 1798/2003, kde je uvedeno, že zprávy, výkazy a všechny ostatní dokumenty nebo jejich ověřené opisy či výpisy získané pracovníky dožádaného orgánu a poskytnuté dožadujícímu orgánu v rámci pomoci podle tohoto nařízení mohou být příslušnými orgány členského státu dožadujícího orgánu použity jako důkazy stejným způsobem jako obdobné dokumenty, které poskytl jiný orgán členského státu dožadujícího orgánu.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že požadavek na opatření odpovědi na mezinárodní dožádání získaného prostřednictvím pomoci podle výše uvedeného nařízení je zcela nadbytečný. Správní orgány neporušily ustanovení § 3 odst. 1 daňového řádu, když použily jako důkaz danou odpověď na mezinárodní dožádání. Odpověď je v listině, kterou byl prováděn důkaz, obsažena v českém jazyce a je zcela srozumitelná a jazykově a gramaticky správná. Soud dospěl k závěru, že tato námitka žalobce je tedy zcela nedůvodná.

K ostatním námitkám, které se již dotýkají samé podstaty věci, a to problematiky oprávněnosti žalobcem uplatněného osvobození od daně dle ust. § 64 zákona o DPH z dodávek zboží německému odběrateli panu A. Y., soud uvádí následující.

Zejména soud k poznámce žalovaného učiněné při jednání soudu poznamenává, že ustanovení § 64 odst. 5 zákona o DPH týkající se možnosti prokázat vývoz zboží čestným prohlášením nabyvatele bylo v rozhodné době již v účinnosti a vztahuje se na daný případ.

Pro vyhodnocení předmětného případu má zásadní význam skutečnost, že zákon o DPH rozumí uskutečněním zdanitelného plnění stav faktický, nikoli stav formálně vykazovaný, a proto daňový subjekt v průběhu daňového řízení musí doložit oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.

K unesení důkazního břemene daňovým subjektem tak nestačí jen formálně zdánlivě bezvadné doklady o přijetí zdanitelného plnění a odeslání zdanitelného plnění, jak tomu bylo v projednávaném případě. Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu, jak opakovaně bylo vysloveno v nálezech Ústavního soudu např. ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07, ze dne 15. 05. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, které jsou dostupné na www.usoud.cz, nebo v rozsudcích Nejvyššího správního soudu např. ze dne 21. 4. 2010,

sp. zn. 9 Afs 111/2009, a ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 9 Afs 1/2010, které jsou dostupné na www.nssoud.cz.

S ohledem na námitky uplatněné žalobcem soud uvádí, že žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ust. § 31 odst. 9 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud, a to např. v jeho nálezu ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95, který je dostupný na www.usoud.cz, nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky, které představuje zejména ust. § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Uvedená ustanovení daňového řádu v jejich ústavně konformním výkladu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazních mezi daňovým subjektem a správcem daně.

Dále soud uvádí, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v daném případě z ust. § 64 zákona o DPH, ze kterého vyplývá, že za dodání zboží osvobozené od daně z přidané hodnoty lze považovat dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě za předpokladu, že zboží je odesláno nebo přepraveno z tuzemska. Dle tohoto ustanovení tak měla žalobce povinnost prokázat, že zboží bylo dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě a že zboží bylo skutečně odesláno nebo přepraveno z tuzemska.

K námitce žalobce, kde uvedl, že protiústavně bylo v jeho případě požadováno prokázání skutečností v případě, kdy předložení důkazních prostředků pro něho bylo objektivně nesplnitelné, soud uvádí následující. Otázkou míry důkazního břemene, které leží na žalobci v případě, kdy spornou otázkou mezi daňovým subjektem a správcem daně je skutečnost, zda prodané zboží bylo fakticky vyvezeno do jiného členského státu EU či nikoliv, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.7.2010, č.j. 8 Afs 14/2010-195. Na tento rozsudek poukazoval i žalobce. V tomto rozsudku je uvedeno, že je „v zájmu daňového subjektu, aby si opatřil takové podklady, které mohou relevantním způsobem prokázat, že k dodání do jiného členského státu skutečně došlo. Důkazní břemeno o uskutečněním dodání zboží osvobozeného od daně z přidané hodnoty, které daňově uplatňuje, totiž leží právě na straně daňového subjektu.“ Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval, že povinnosti opatřit si relevantní důkazy o tom, že zboží bylo skutečně přepraveno do jiného členského státu, se daňový subjekt nemůže zbavit „ani v případě dodávky zboží při dodacích podmínkách s doložkou EXW (Ex Works – ze závodu). Vzhledem k tomu, že v rámci intrakomunitárního obchodu Evropské unie není přímo monitorován přechod zboží přes hranice mezi jednotlivými členskými státy, není možné vyloučit riziko daňových podvodů. Daňový subjekt, jehož tíží důkazní břemeno, musí své obchodní aktivity přizpůsobit konkrétním podmínkám tohoto rizika a při obchodování (zvláště

se značným finančním rozsahem) využít příslušných institutů. Námitky, podle kterých není stěžovateli zřejmé, jaké jiné než listinné podklady by mohly být v dané souvislosti předloženy, se míjí svojí plausibilitou. Je totiž věcí daňového subjektu, jaké důkazní prostředky ve vztahu k prokázání tvrzené skutečnosti zvolí. Samotné přesné vymezení nástrojů, jimiž by bylo možno absolutně prokázat určité skutečnosti, není možné pro potřeby praxe definovat. Konkrétní vymezení či naopak přílišná obecnost by v konečném důsledku vyloučila nechtěně i případy, které by svou povahou měly spadat do určité kategorie. Nejvyšší správní soud připomíná, že dokazování v daňovém řízení je vázáno mj. zásadou volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 3 daňového řádu) a posouzení závažnosti jednotlivých důkazních prostředků je v pravomoci správce daně. Obecně může být příkladem přijetí dostatečných opatření např. situace, kdy se dodavatel, předtím než vstoupí do obchodních vztahů s pořizovatelem, přesvědčí o jeho důvěryhodnosti - např. prověřením jeho daňového identifikačního čísla, zápisu do obchodního rejstříku a solventnosti, a vyžádá si informace také o přepravci zboží od dodavatele k příjemci. Je-li přepravcem osoba odlišná od dodavatele a obdrží-li dodavatel např. nákladní list, vystavený v souladu s ustanovením Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční dopravě (CMR), s vyznačením příjemce, že zboží převzal, pak spolupůsobily na vyhotovení tohoto dokladu tři na sobě většinou nezávislé osoby. To zpravidla postačí jako důkaz přepravy nebo odeslání ze státu dodání do jiného členského státu. Nepřímým důkazem (byť se nemůže jednat o důkaz jediný), že bylo zboží skutečně vyvezeno z členského státu dodání, může být také daňové přiznání, které pořizovatel podá ve státě určení a které se týká daného zboží. Na druhé straně nelze zapomínat na povinnost dodavatele učinit vše, co je v jeho moci, aby zajistil řádné provedení dodání zboží uvnitř Společenství. Pokud smluvně přenechá přepravu zboží do jiného členského státu pořizovateli, může nést případné následky nesplnění této povinnosti ze strany pořizovatele (v této argumentaci srov. stanovisko generální advokátky Kokott ve věci Teleos, zejm. odst.15, 66 – 69, 75 a 91). Písemné prohlášení o přepravě zboží do jiného členského státu (§ 64 odst. 5 zákona o DPH) je tedy jistě relevantním důkazem, stěžovatel se však mylí, pokud jej považuje za důkaz jediný a absolutní. Takový výklad by prakticky znemožnil ověření skutečností, z nichž dané osvobození od daně z přidané hodnoty vychází.“

V daném konkrétním případě žalobce prodal v roce 2005 zboží daňovému subjektu Aksu, TOPTANCI MARKET, za který jednal A. Y., s tím, že tento zahraniční partner si vlastními prostředky zakoupené zboží odvezl do SRN. Žalobce v době vyhotovení daňových přiznání disponoval pouze fakturami a příjmovými pokladními doklady. Až dne 21.6.2007 v souvislosti s místním šetřením provedeným u žalobce vyhotovil A. Y. pro žalobce prohlášení, ve kterém uvedl, že veškeré zboží zakoupené od žalobce bylo odvezeno a prodáno v zahraničí. Následně bylo v rámci mezinárodní výměny informací sděleno příslušnému správci daně německým správcem daně, že pan A. Y. v září 2007 správci daně v SRN uvedl, že zboží zakoupené v České republice nebylo dovezeno do SRN, ale bylo prodáno v České republice. V rámci následně zahájené daňové kontroly bylo po žalobci požadováno prokázání skutečnosti, že předmětné zboží prodané daňovému subjektu Aksu, TOPTANCI MARKET, bylo skutečně fakticky vyvezeno z území České republiky.

Ze závěrů obsažených ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, jež zdejší soud nemá žádný důvod jakkoliv zpochybňovat, jednoznačně vyplývá, že důkazní břemeno ve věci faktického vývozu prodaného zboží z území České republiky v dané věci leželo plně na bedrech žalobce. Výběr důkazních prostředků byl plně na žalobci. Je nutno konstatovat, že samotné prohlášení odběratele v daném případě nepostačuje, neboť následným jednáním téže osoby byl obsah tohoto prohlášení znevěrohodněn. Soud se neztotožnil se

závěrem žalobce, že po něm bylo požadováno prokázání skutečností, které objektivně byly mimo jeho sféru vlivu. Soud zdůraznil, že bylo pouze na volbě žalobce, jakým způsobem upraví dopravní podmínky v rámci prodeje předmětného zboží. V případě, že plně ponechal přepravu zboží na kupujícím, aniž by se na přepravě zboží mimo území České republiky podílela nějaká třetí osoba jako přepravce, sám se svým rozhodnutím žalobce vystavil nebezpečí, že v případě nutnosti prokázání faktické přepravy zboží mimo území České republiky se vystaví důkazní nouzi. Skutečnost, že se následně do důkazní nouze žalobce skutečně dostal a nedokázal předložit daňovým orgánům relevantní důkazy k prokázání vývozu zboží, je tedy důsledkem jeho lehkovážnosti při uzavírání obchodního kontraktu při prodeji daného zboží. Důkazní nouze žalobce tedy byla dle soudu důsledkem jeho vlastního rozhodnutí.

Požadavek daňových orgánů na prokázání skutečnosti rozhodné pro uplatnění osvobození od daně z přidané hodnoty byl tedy dle soudu zcela v souladu právními předpisy a nijak nezasáhl do ústavou chráněných práv žalobce.

Dále soud poznamenává, že z formulace žalovaného obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že nebyla žádným listinným důkazem prokázána přeprava do zahraničí, dle soudu nelze vykládat tak, že by daňové orgány připouštěly prokázání dané skutečnosti pouze a výhradně prostřednictvím listinných důkazů. Je nutno danou formulaci vykládat v kontextu konkrétního případu. Žalovaný tím chtěl zdůraznit, že neosvědčil jako důkaz žalobcem předložené prohlášení odběratele a že žádný jiný relevantní listinný důkaz prokazující předmětnou skutečnost mu nebyl předložen. Současně z obsahu správního spisu vyplývá, že daňovým orgánům nebyl předložen ani žádný jiný hodnověrný důkaz, který by danou skutečnost prokázal. Danou formulaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí je tedy nutno chápat tak, že daňový orgán konstatoval, že předmětná skutečnost nebyla prokázána, a nikoli tak, že by trval na předložení listinného důkazu za situace, kdy listinný důkaz objektivně neexistoval.

Na tomto místě soud rovněž konstatuje, že považuje za nepříhodný poukaz ze strany žalobce na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci *Euro Tyre holding BV proti Staatssecretaris van Financien* C-430/09. V uvedené věci na rozdíl od zdejšího soudu posuzovaného případu, prodávající již před podáním přiznání disponoval prohlášeními kupujících, že zboží bude vyvezeno za hranice a skutečně vyvezeno i bylo, ovšem nikoli pro kupující. Kupující totiž zboží dále přeprodali ještě v zemi původu a následně je vyvezli již na účet třetí osoby. Daný případ, na který poukázal žalobce, má tedy skutkově zcela odlišný základ oproti věci, která je předmětem tohoto řízení.

Soud rovněž shledal jako nepříhodný poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8.2013, č.j. 5 Afs 83/2012-46, neboť v daném případě, jak již bylo uvedeno výše, žalobce podával své daňové přiznání v situaci, kdy vůbec neexistoval žádný doklad o provedení vývozu zboží do jiného členského státu EU a hlavně zjištění pořízená prostřednictvím mezinárodního dožádání byla zcela odlišného charakteru než v případě, kterého se žalobce dovolává. V případě, na který poukazuje žalobce, bylo prostřednictvím mezinárodního dožádání zjištěno, že odběratel není v době dožádání kontaktní, nepodal daňové přiznání a cizozemská daňová správa nemohla žádnými důkazy osvědčit, zda se zboží nachází na území daného cizího státu. V projednávané věci však orgány cizího státu disponovaly nejen doklady, že intrakomunitární plnění nebylo v Německu přiznáno ke zdanění ale zejména i prohlášením samotného nabyvatele, že předmětné zboží na území Německa vůbec dovezeno nebylo. V této skutečnosti spatřuje soud zásadní rozdíl oproti věci, na kterou odkazuje žalobce. Soud tedy trvá na tom, že v důsledku této skutečnosti přešlo

důkazní břemeno na žalobce, a ten musel rozptýlit pochybnosti daňových orgánů a prokázat, že předmětné zboží bylo skutečně dopraveno do jiného členského státu EU.

K argumentaci žalobce, že v jeho prospěch svědčí ochrana dobré víry, soud konstatuje, že v době podávání přiznání nemohl mít dobrou víru, neboť objektivně neexistoval žádný doklad svědčící o tom, že zboží bylo skutečně vyvezeno. Následně vyhotovené prohlášení nabyvatele ve znění „zboží koupené na firmě Valeryland s.r.o. bylo odvezeno a prodáno v zahraničí“ je zcela neurčité a bylo následně znevěrohodněno vyjádřeními samotného nabyvatele i objektivním zjištěním, že předmětné zboží bylo následně nabyvatelem prodáno na území České republiky. Za těchto okolností se dle soudu žalobce nemohl v dané věci účinně dovolávat své dobré víry.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že i tato námitka žalobce je nedůvodná.

K námitce, že žalobce učinil veškerá preventivní opatření k přizpůsobení obchodních aktivit konkrétním podmínkám rizika účasti na daňovém podvodu, uvádí soud následující. Žalobce sám v rámci této námitky poukázal na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2010, č.j. 8 Afs 14/2010-195. Je však nutno zdůraznit, že výčet preventivních opatření jako je žalobcem zmiňované prověření daňového identifikačního čísla pořizovatele, prověření jeho zápisu do obchodního rejstříku a jeho solventnosti je pouze příkladný výčet. Je rovněž nutno zdůraznit, že v tomtéž odstavci rozsudku, na který se žalobce odvolává, že výslovně uvedeno, že pokud prodejce „*smluvně přenechá přepravu zboží do jiného členského státu pořizovateli, může nést případné následky nesplnění této povinnosti ze strany pořizovatele*“. Z uvedeného lze tedy jednoznačně vyvodit, že dalším opatřením k zajištění prevence daňových podvodů je i smluvní zajištění prokazatelné dopravy převáděného zboží od jiného členského státu EU. Na tento aspekt bezpečného obchodování žalobce zcela rezignoval.

Tuto námitku soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že ze strany žalovaného došlo k porušení ústavního principu zákazu libovůle při hodnocení důkazů a že daňové orgány v dané věci dostatečně nezjistily skutkový stav věci, uvádí soud následující.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce prodal v roce 2005 zboží daňovému subjektu Aksu, TOPTANCI MARKET, za který jednal A. Y., s tím, že tento zahraniční partner si vlastními prostředky zakoupené zboží odvezl do SRN. Žalobce v době vyhotovení daňových přiznání disponoval pouze fakturami a příjmovými pokladními doklady. Až dne 21.6.2007 v souvislosti s místním šetřením provedeným u žalobce vyhotovil A. Y. pro žalobce prohlášení, ve kterém uvedl, že veškeré zboží zakoupené od žalobce bylo odvezeno a prodáno v zahraničí. Následně bylo v rámci mezinárodní výměny informací sděleno příslušnému správci daně německým správcem daně, že pan A. Y. v září 2007 správci daně v SRN uvedl, že zboží zakoupené v České republice nebylo dovezeno do SRN, ale bylo prodáno v České republice. V rámci následně zahájené daňové kontroly bylo po žalobci výzvou ze dne 11.3.2008, č.j. 42260/08/210931/6852, požadováno prokázání skutečnosti, že předmětné zboží prodané daňovému subjektu Aksu, TOPTANCI MARKET, bylo skutečně fakticky vyvezeno z území České republiky. Žalobce předložil správci daně prohlášení, ve kterém A. Y. potvrdil, že zboží převzal v Teplicích a převezl do Německa. A. Y. ve své svědecké výpovědi ze dne 23.4.2008 uvedl, že předmětné zboží nakoupil a dovezl do Německa sám. Potvrdil výši kupní ceny a potvrdil pravost podpisů na potvrzeních o vyvezení

zboží do jiné členské země EU, která předložil žalobce v rámci daňového řízení. Dále svědek uvedl, že zboží vyložil v Drážďanech a za dva až tři dny jej prodal společnosti EUROPACK CZ – T s.r.o. do České republiky. Svědek nepředložil žádný doklad o přepravě zboží, jeho skladování a zdanění v SRN, ačkoli byl k tomu správcem daně vyzván v předvolání k výsledku s tím, že žádné takové doklady nemá. Z úředního záznamu založeného ve správním spise pod č.j. 113570/08/210931/6852 vyplývá, že A. Y. zboží zakoupené od žalobce tentýž den nejvýše následný den (kromě zboží pořízeného od žalobce dne 7.9.2005, které prodal až po dvou dnech) prodal společností EUROPACK CZ – T s.r.o. a RUDOPACK s.r.o. V rámci odvolacího řízení si vyžádaly daňové orgány v rámci mezinárodního dožádání stanovisko správce daně ze SRN. V odpovědi na mezinárodní dožádání bylo sděleno, že v rámci daňové kontroly provedené v SRN u A. Y. tento tvrdil, že předmětné zboží nikdy nebylo v SRN. V aktuálním daňovém přiznání A. Y. nejsou žádná intrakomunitární dodání a nebyla tedy za dané zboží pořízené od žalobce vyměřena ani daň. Dle správce daně faktury pana A. Y. neobsahují nic, co by nasvědčovalo, že se jednalo při nákupu a následném prodeji zboží o prodej do jiné členské země EU, ačkoli německá úprava na to u takových dodání pamatuje. Dále bylo v odpovědi na mezinárodní dožádání uvedeno, že v osobním rozhovoru ze dne 11.12.2009 A. Y. uvedl, že předmětné zboží v SRN bylo, ovšem příslušnou změnu přiznání k dani neučinil. Německý správce daně poznamenal, že pokud by měla předmětná planěná být v SRN hodnocena jako dovoz z jiné členské země, musely by být znovu prověřeny přepravní cesty z ČR do SRN a zpět, které při původní kontrole nebyly doloženy. Následně byl opakovaně vyslechnut svědek A. Y., který ve své výpovědi ze dne 24.6.2010 uvedl, že veškeré zboží od žalobce dovezl do SRN.

Původně žalovaný se hodnocením výše předestřených důkazních prostředků zabýval zejména na stranách 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Daňové orgány vyhodnotily provedené dokazování tak, že vzhledem k tomu, že tvrzení svědka bylo v rozporu s informací získanou do německého správce daně a nebylo možno tvrzení svědka opřít o listinné důkazy, musely konstatovat, že žalobce nepředložil žádné důkazy, které by odstranily pochybnosti daňových orgánů o věrohodnosti účetnictví žalobce a neunesl tak své důkazní břemeno. Původně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí poukázal rovněž na skutečnost, že v době podání daňových přiznání žalobce neměl vůbec žádný doklad prokazující vyvezení předmětného zboží mimo území České republiky a prohlášení A. Y. si pořizoval až se značným časovým odstupem v souvislosti s místním šetřením prováděným u žalobce. Tato čestná prohlášení vzhledem ke značnému časovému odstupu vydání těchto prohlášení od uskutečnění obchodu a s poukazem na neustálé měnění výpovědi svědka ve vztahu k vývozu zboží daňové orgány rovněž nepovažovaly za důkazní prostředek vyvracející jejich pochybnosti o věrohodnosti a průkaznosti záznamů doložených žalobcem. Původně žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno. Na tomto místě soud konstatuje, že původně žalovaný své závěry řádně a dostatečně zdůvodnil a žalobou napadené rozhodnutí je v tomto směru plně přezkoumatelné.

S hodnocením předmětných důkazních prostředků ze strany daňových orgánů se soud plně ztotožnil. Je nutno zdůraznit, že při hodnocení důkazních prostředků je nutno zejména vycházet z již výše popsaného rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Úkolem daňových orgánů není v rámci daňového řízení prokázat, jaký byl faktický skutkový stav, ale musí pouze prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem. Je třeba zdůraznit, že ze strany daňových orgánů stačí prokázat pochybnosti, což se v daném konkrétním případě nepochybně stalo, neboť pochybnosti vyvolávají rozporné výpovědi

svědka A. Y., dále skutečnost, že zboží bylo obratem opět v České republice prodáváno i doložení čestných prohlášení o vývozu zboží mimo území České republiky odběratele se značným časovým odstupem až v souvislosti s místním šetřením u žalobce. Uvedené pochybnosti daňové orgány řádně prokázaly. Žalobce pak nepředložil žádné důkazní prostředky, které by byly sto tyto pochybnosti rozptýlit. Právě s ohledem na rozvržení důkazního břemene v rámci daňového řízení musí soud konstatovat, že daňové orgány hodnotily provedené důkazní prostředky zcela správně a při hodnocení důkazů se nedopustily libovůle. V daňovém řízení není úkolem daňových orgánů zjištění skutečného stavu věci. Daňové orgány dle soudu zcela správně vyhodnotily provedené dokazování tak, že v průběhu daňového řízení byly prokázány pochybnosti o věrohodnosti účetnictví a žalobce neunesl své důkazní břemeno v tom směru, že se mu odůvodněné pochybnosti daňových orgánů o tom, že předmětné zboží bylo vyvezeno z území České republiky, nepodařilo odstranit.

I tuto námitku žalobce tedy soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že námitky žalobce nebyly shledány jako důvodné. Samotná podaná žaloba proto není důvodná, a soud ji tedy ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly. Soud nepřiznal žalovanému ani náhradu za cestovné k soudnímu jednání, ubytování a stravné, neboť dle soudu je zastupování zájmů žalovaného součástí úřední činnosti žalovaného. Nemůže být k tíži daňových subjektů, pokud využijí svého práva na projednání věci v rámci správního soudnictví, že prvoinstanční orgán, který ve věci rozhodoval, nemá sídlo shodné se sídlem žalovaného. Rovněž nemůže být k tíži daňových subjektů, že stát z vlastního popudu reorganizoval správu daňových orgánů takovým způsobem, že v celé republice je pouze jedna organizační složka, která rozhoduje ve druhém stupni a tato složka sídlí v Brně. Pokud by byly náklady na cestové, ubytování a stravné žalovanému přiznávány, došlo by dle soudu k diskriminaci všech mimobrněnských daňových subjektů, neboť ty by bez možnosti volby soudu, který bude věc projednávat, v případě neúspěchu žaloby musely oproti subjektům z Brna hradit uvedené náklady.

Pro dokreslení situace soud jen poznamenává, že v rámci řízení vedeného pod spisovou značkou 15 Ca 25/2009 projednával žalobu společnosti RUDO-PACK s.r.o., kde skutkový stav byl postaven na tom, že v totožném zdaňovacím období A. Y. totožné zboží, které bylo koupeno od žalobce a prodáno společnosti RUDO-PACK s.r.o. od této společnosti opět koupil, údajně vyvezl do SRN a obratem prodal zpět do ČR společnosti EUROPACK CZ – T s.r.o., v níž byl A. Y. v předmětné době jednatelem. Ani v tomto případě se nepodařilo unést daňovému subjektu důkazní břemeno ve vztahu k vývozu zboží z území České republiky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. června 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová